

ло, което Царьтъ-Освободителъ извѣсти на 12 априль 1877 год. съ Царствения си манифестъ въ Кишиневъ.

Героитъ Минци, които проявиха чудеса отъ подвизи въ освободителната война, заедно съ шефа си, Вожда на българската войска, символизираха братското единение на руското воинство съ българското.

Рожба на тая война, възпитана въ традициитъ на руското оръжие, обучена и организирана първо отъ прѣдставителитъ на това послѣдното, българската армия не можеше да не запази връзкитъ съ братската ней руска армия. Родена отъ освободителната идея, която прѣди четвъртъ вѣкъ се въплотяваше при обилно пролѣната кръвъ на рускитъ синове, тя трѣбваше да служи, рано или късно, на тая идея и, въ единството съ армията на братския ни руски народъ, да вижда своето прѣдназначение къмъ общото велико славянско дѣло. Но тия връзки трѣбваше да се подчертаятъ; тѣ трѣбваше да се манифестиратъ; нужно бѣше, щото това единство да се прояви поблѣскаво и по-чувствително. Отъ тукъ появата на щастливата мисль у Руския Царь, могъществения покровителъ на България, да назначи за шефъ на 14 Мински полкъ Негово Царско Височество Българския Князь.

Минскиятъ полкъ е символъ на една идея, въ която се съзира традиционната руско-българска дружба, като единъ мощенъ факторъ за изпълнение на единъ отъ завѣтитъ на великата освободителна война — обединението на българския народъ, очертано подъ стѣнитъ на Цариградъ съ силата на славното руско оръжие.

По случай на това назначение, шефътъ на Минския полкъ Н. Ц. Височество Князьтъ е отправилъ до военния министръ слѣдния рескриптъ: Негово Ве-